

Hartsvriendinnen

Raken jij en je beste vriendin ook nooit uitgepraat? Deze week vertellen Petra (43) en Marianne (31) over hun bijzondere vriendschap. Die begon toen ze als mentor en leerling met elkaar in contact kwamen.

‘Niet iedereen vond onze vriendschap gepast’

MARIANNE (31)

Thuis: getrouwd met Harm (33)

Werk: administratief medewerker

Hobby's: stijldansen, shoppen, diamant painting

PETRA (43)

Thuis: getrouwd met Richard (53), moeder van Caleb (11)

Werk: docent Nederlands voor Oekraïense kinderen

Hobby's: lezen, naar de bioscoop gaan

De eerste keer dat ik haar zag, dacht ik...

Marianne: “Poeh, dat weet ik echt niet meer. Volgens mij was ik twaalf en zij iets van 24.”

Petra: “Ik was nog net 23 en ik herinner me onze eerst ontmoeting wat beter. Het was in 2002 en Marianne zat in de tweede van het vmbo toen ik haar mentor en docent Engels werd. Toen ik haar voor het eerst zag, dacht ik: wat een drukte-

maker, maar ook een lieverd. Als leerkracht heb je dat soms gewoon bij een bepaalde leerling. Daar doe je een stapje harder voor, omdat je hem of haar direct in je hart sluit en dat had ik ook met Marianne. We hadden een goede klik, maar ik ging er absoluut niet van uit dat wij later ook goede vriendinnen zouden worden.”

Marianne: “Ik ook niet. Hoewel Petra voor mij als docent en mentor echt het verschil maakte – omdat ik moeite had met leren, nam zij altijd de tijd voor mij – dacht ik dat ik haar na de middelbare school nooit meer zou zien. En toen hoorde ik in 2009 dat ze haar tweeling was verloren. Ze werden met 26 weken geboren en overleden niet lang daarna. Superheftig, dus Petra was veel in mijn gedachten. Het liefst wilde ik haar een berichtje sturen, maar tegelijkertijd wilde ik haar ook niet storen in haar verdriet.

Daarom besloot ik het een tijdje te laten rusten.”

Petra: “Vijf jaar later stuurde ze me alsnog een berichtje via Hyves.”

Marianne: “Ja, ik had inmiddels gehoord dat ze een derde kindje had gekregen en was gescheiden, dus ik was heel benieuwd hoe het met haar ging.”

Petra: “Ik wist niet zo goed wat ik met Mariannes berichtje aan moest, want ze was natuurlijk mijn oud-leerling en geen vriendin. Maar ik vond het ook lief dat ze aan me dacht.”

Marianne: “Een paar weken daarna stond ik bij Petra op de stoep met een cadeau. Ik wilde haar bedanken, omdat ze op de middelbare zo veel voor mij had betekend.”

Petra: “Iets wat absoluut niet hoefde, maar zo raakten we weer aan de praat. Ik merkte dat Marianne echt volwassen was geworden. We konden uren praten en waren

Onlangs samen
even op de foto
bij de school
waar ze elkaar
hebben leren
kennen.

daarna nog niet uitgekletst. Vandaar dat we daarna vaker met elkaar afspraken.”

Marianne: “Dat was het begin van onze vriendschap.”

Petra: “Overigens vond niet iedereen onze vriendschap gepast. Sommige oud-collega’s van mij vonden het raar. Maar waarom eigenlijk? Er was allang geen sprake meer van een ongelijke verhouding. We waren allebei volwassen en ik was niet meer Mariannes mentor, dus wat ons betreft kon het prima.”

Toén wist ik: op jou kan ik bouwen

Petra: “In 2017 bleken zowel mijn vader als mijn moeder ernstig ziek te zijn. Gelukkig kon ik rekenen op de onvoorwaardelijke steun van Marianne. Ze was de eerste die ik belde toen ik het hoorde en ze kwam direct in actie.”

Marianne: “Klopt. Ik wilde heel graag een mooie herinnering maken voor Petra, dus met een bevriende fotograaf regelde ik een leuke fotoshoot voor haar en haar ouders.”

Petra: “Daar was ik zo ontzettend dankbaar voor. Het waren echt mooie foto’s. En toen mijn ouders in hetzelfde jaar overleden, hielpen Marianne en haar moeder mij ook met het regelen van het afscheid en het schrijven van de rouwkaarten.”

Sweet memories

Marianne: “Vorig jaar trouwden we allebei en voor mijn bruiloft ging Petra met mij mee bruidsjurken passen. Voor de grap paste ik de lelijkste exemplaren – we kwamen echt niet meer bij.”

Petra: “Tja, dan moet je net ons hebben... Eigenlijk mocht ik ook geen foto’s van Marianne maken, maar dat deed ik stiekem toch. Het was echt een topdag!”

Marianne: “Zeker! Eén van onze mooiste herinneringen!”

Zo vaak zien we elkaar

Petra: “Soms heel vaak en soms een tijdje niet, maar we appen dagelijks.”

Samen met Harm en Caleb
frietjes eten, eerder dit jaar.

Petra in trouwjurk,
Marianne in
bloemetjesjurk.

‘Voor de grap
paste ik de lelijkste
trouwjurken, we
kwamen niet meer bij’

De rollen zijn omgedraaid.

Marianne: “We wonen op ongeveer dertig minuten rijden van elkaar, dus meestal gaan we spontaan even bij elkaar langs.”

Op onze bucketlist

Petra: “We willen al heel lang samen naar een voorstelling van Fred van Leer en binnenkort is dat eindelijk zover.”

Marianne: “En ik zou heel graag samen een tatoeage met Petra willen laten zetten. En dan een kleine Engelse vlag, omdat zij mijn docent Engels was.”

Petra: “Ja leuk! Voor een Engelse vlag ben ik altijd te porren, ook omdat hij voor ons symbool staat voor onze bijzondere vriendschap!” ♥

Ja of nee

Samen een huis delen?

Petra: “Nou, nee. Marianne heeft adhd en ik waarschijnlijk ook, dus het lijkt me niet echt handig als wij zouden gaan samenwonen. Veel te druk!”

Samen op vakantie?

Marianne: “Ja prima.

Petra: “Dan natuurlijk wel naar Engeland.”

Ruzie?

Petra: “We kunnen weleens botsen qua mening, maar dat leidt nooit tot ruzie.”

**MET JE
VRIENDIN IN
VRIENDIN?**

Willen jullie meedoen?
Op Vriendin.nl zoek je
op 'hartsvriendinnen', daar
vind je het formulier
waarmee je je kunt
opgeven.